

loven, i hvert Tilfælde saaledes, at der af Statsbanerne fra 13 Ugersdagen, efter at hun er kommen til Skade, skulde ydes hende Dagpenge, og dernæst, naar det endelig var konstateret, at hun var arbejdsudygtig, skulde ydes hende en endelig Erstatning herfor. Det synes dog ikke at være Statsbanernes Mening. Man mener, at naar denne Kone er kommen til Skade, maa det blive hendes Sag, hun maa sørge for sig selv; hun har ingen som helst Understøttelse modtaget fra Statsbanerne ud over det, hendes fattige Medarbejdere nu og da have skillinget sammen til hende. Hun ligger nu paa Hospitalet for Fattigvæsenets Regning og vil, som sagt, neppe blive arbejdsdygtig mere. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om han synes, at Statsbanerne kunne forsvare en saadan Opræden overfor et Menneske, der er kommen til Skade i Statsbanernes Tjeneste; jeg mener Nej.

Men denne Tilskadekomst har i øvrigt affødt noget andet, som jeg ogsaa kunde ønske at høre den højtærede Ministers Mening om. Forholdet er nemlig det, at da det viste sig, at denne Kone ikke kunde komme sig og stadig var syg, saa fik andre Kvinder omkring i Landet, som arbejde under den samme Virksomhed, den Besked, at de skulde melde sig ind i Sygekasser, i modsat Fald vilde de blive afskedigede af Statsbanerne. Det er saaledes Tilfældet oppe i Helsingør, men der er det mærkelige ved det, at de Koner, der arbejde der, ere saa gamle, at de ikke kunne komme ind i nogen bestaaende Sygekasse. Jeg kan naturligvis ikke have noget imod, at Statsbanerne paalægge sine Folk at sikre sig nogen Hjælp i Sygdomstilfælde, men naar Statsbanerne gøre det, forekommer det mig, at de ogsaa maa kunne give Anvisning paa, hvorledes disse Mennesker skulle bære sig ad med at sikre sig en saadan Hjælp, og derfor vil jeg spørge den højtærede Minister, om han vil anvise disse Koner en Sygekasse, de kunne komme ind i, eller om han vil sørge for, at Statsbanernes Sygekasse optager dem eller opretter en særlig Afdeling for de Folk, som ikke kunne komme ind i nogen anden Sygekasse. Det synes jeg, de maa kunne forlange, naar man

kræver, at disse Mennesker skulle sikre sig i Sygdomstilfælde.

Der er dernæst et andet Spørgsmaal, som jeg har haft fremme tidligere, og som ogsaa vedrører Kvinderne ved Statsbanerne. Da Ministeren holder meget stærkt paa Lighed mellem Kvinder og Mænd i alle andre Forhold, saa antager jeg, at han ogsaa vil holde paa det her. Det er imidlertid ikke sket hidtil. Det er et Par Aar siden, der blev opført paa Finansloven en Bevilling til at skaffe de til fast Arbejde antagne Arbejdere en aarlig Ferie, jeg tror paa en 7—8 Dage. Nu er der en hel Del Kvinder, der ere antagne af Statsbanerne, lønnes direkte af Statsbanerne og som altsaa ikke arbejde for private Entreprenører. De arbejde direkte for Staten ved Rengøring af Vogne rundt omkring i Landet paa en hel Række Stationer. Disse Kvinder havde ventet ogsaa at nyde godt af den Feriebevilling, der er bleven optaget paa Finansloven. Men hidtil have de ikke mærket noget dertil. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om han ikke finder Anledning til at medtage ogsaa disse Kvinder, som aldrig nogen Sinde hele Aaret rundt have en Fridag, med mindre de selv stille Afløsning i Stedet for sig og selv betale denne. Det forekommer mig, at naar man holder paa Princippet: Lige Ret for Mand og Kvinde, og det gør jeg og det gør Ministeren ogsaa, kan man ogsaa godt gøre det i dette Tilfælde.

Maa jeg saa blot lige tage en ganske lille Sag frem vedrørende Statsbanerne. I indeværende Sommer vil man, naar man har kørt paa Statsbanerne, have lagt Mærke til, at nogle af Personalet, i alt Fald Togførere, Pakmestre, Portører ved Udgangen, eller hvem der er bleven placeret der, ere blevne forsynede med et Baand om Armen, et ganske overordentlig forfærdelig grimt Baand. Skulde man ikke fra Statsbaneadministrationens Side kunne give disse Folk et Kendemærke, som ved Siden af at være tydeligt dog ser nogenlunde skikkeligt ud. De Laser, de nu gaa med om Armen, se alt andet end hyggelige ud. Vil man reformere og i alt Fald søge at hjælpe Publikum derigennem, at man gør de tjenestegørende kendelige, saa